

Arrest

nr. 227 907 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 december 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 27 juni 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 28 juni 2019 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2018 werd ingediend door:

Naam: E.(...) B.(...)

Voornaam: E.(...) H.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 28.12.2018 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde E.(...) F.(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (UF6182358) op naam van betrokkene, afgeleverd op 02.03.2017 met onleesbare in- en uitreisstempels

- bewijzen geldstortingen (verzend- en ontvangstbewijzen) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 27.09.2014, 13.02.2015, 17.04.2015, 11.07.2015, 25.11.2015, 21.01.2016, 21.06.2016, 26.05.2017, 23.11.2017 en 15.05.2018 (één datum is onleesbaar): echter, deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene onvermogen was, en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Uit het voorgelegde medische verslag dd. 31.07.2018 blijkt dat de referentiepersoon verklaarde dat betrokkene 'alleenstaande en moederziel alleen (is) in Marokko' en niet voor zichzelf kan zorgen. Deze aangehaalde staat van onvermogen en afhankelijkheid wordt echter niet gestaafd door enig objectief stuk.

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratief dossier dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 05.02.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat hij wél economisch actief was, zijnde in de sector van de 'mode/cosmetica'.

- aankoopbewijzen op naam van betrokkene dd. 07.04.2017, 23.05.2017, 30.06.2017, 19.08.2017 en 25.07.2018: uit deze gegevens blijkt geen betaling door de referentiepersoon, noch is het uit geheel van de beschikbare gegevens van het voorgelegde reispaspoort afdoende duidelijk dat betrokkene ten tijde van de aankoopbewijzen dd. 07.04.2017, 23.05.2017, 30.06.2017 en 19.08.2017 effectief in ons land verbleef.

- medische verslagen op naam van betrokkene dd. 12.07.2017 en 13.07.2017; bijbehorende facturen (Marokko)

- geschiktheidsattest ddrM07.2ö;t8 op naam van betrokkene met bijbehorend getuigschrift voor verstrekte hulp; diverse aankoopbewijzen apotheek; diverse medische verslagen en facturen ZNA met bijbehorende betaalbewijzen waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor deze betalingen: deze; gegevens hebben betrekking op de situatie in België

'Er diént allereerst opgemerkt te worden dat de referentiepersoon officieel sedert 17.02.2015 in België verblijft. Van een {dreigende}; schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land: van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28; 12.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de

referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in: het land van herkomst ten; laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de référentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert december 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon- Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op één actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in dé (periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging;. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van; betrokkene dient te; worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"Eerste onderdeel

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft: en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

De bestreden beslissing stelt: Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Verwerende partij wijst de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dus af omdat hij niet voldoet aan 2° van artikel 47/1 Vw.

Echter, de bestreden beslissing vermeldt niets over artikel 47/1, 3° Vw. Nochtans legde verzoeker stukken voor waaruit blijkt dat hij ziek is, dat hij bij zijn zus inwoont en dat zijn zus zowel in Marokko als in België zijn medische facturen betaalde en betaalt.

Verzoeker wenste dat zijn aanvraag tot gezinshereniging eveneens werd onderzocht onder artikel 47/1, 3° Vw. Hij gaf dit overigens uitdrukkelijk aan bij het indienen van de aanvraag, (stuk 2) De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat de aanvraag werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° Vw.

Gezien de aanvraag van verzoeker en de voorgelegde stukken, kwam het aan verwerende partij toe om de aanvraag ook te beoordelen in het licht van 3° van artikel 47/1 Vw. en hierover te motiveren. Dit zelfs zonder een eventuele uitdrukkelijke vraag van verzoekende partij.

Verzoeker bood zich bij de gemeente aan voor de indiening van een aanvraag gezinshereniging en legde de bewijzen van zijn familieband als 'ander familielid' van een Unieburger voor, alsook medische stukken. Hierbij kwam het niet aan verzoeker toe om ook aan te duiden op basis van welk specifiek onderdeel van

een wettelijke bepaling hij zijn aanvraag wilde indienen. Het was de taak van verwerende partij om de aanvraag van verzoeker te onderzoeken in het licht van het gehele artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Omdat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 3° Vw., heeft zij de motiveringsplicht geschonden. Immers, de motieven van de bestreden beslissing laten verzoeker niet toe om te begrijpen waarom hij niet in aanmerking komt voor verblijf op grond van artikel 47/1, 3° Vw.

Doorheen haar rechtspraak heeft Uw Raad toegelicht welke verplichting precies voortvloeit uit artikel 62 Vw. en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In het arrest nr. 153.647 van 30 september 2015 stelt Uw Raad:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard."

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015 oordeelt Uw Raad:

"De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59)"

In het arrest 93 745 van 17 december 2012 oordeelt Uw Raad:

"Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht dient te worden uitgegaan van de gegevens waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben op het ogenblik dat de kwestieuze beslissing wordt genomen. Het is immers eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing."

In casu ontbreken de nodige uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing. Immers, de motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen welke elementen in de besluitvorming werden betrokken en kan verzoeker niet met kennis van zaken oordelen of beroep kan worden ingesteld. Verzoeker kan niet begrijpen waarom de voorgelegde documenten niet worden aanvaard om verzoeker toe te laten tot verblijf omwille van de medische verzorging die hij nodig heeft van zijn zus.

Omdat verwerende partij heeft nagelaten één van de twee mogelijke rechtsgronden voor de toekenning van verblijf aan verzoeker te onderzoeken, is zij bovendien onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft zij de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

Verwerende partij kon zich niet beperken tot het onderzoek naar artikel 47/1, 2° Vw. Om deze redenen is de bestreden beslissing onwettig en moet ze worden vernietigd. Tweede onderdeel

In ondergeschikte orde, mocht Uw Raad van oordeel zijn dat verwerende partij niet de plicht had om de aanvraag van verzoeker te onderzoeken in het licht van artikel 47/1, 3° Vw., wenst verzoeker op te merken dat ook het onderzoek in het licht van artikel 47/1, 2° Vw. onzorgvuldig is gebeurd.

Hoewel verzoeker bewijzen voorlegde dat hij in Marokko op hetzelfde adres dan zijn zus woonde (stuk 3), heeft verwerende partij niet gemotiveerd over het feit dat hij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van zijn zus. Nochtans kan op grond van artikel 47/1, 2° niet alleen verblijf worden toegekend wanneer de verzoeker ten laste is, maar ook wanneer hij deel uitmaakte van hetzelfde gezin als de referentiepersoon.

Hoewel verzoeker de nodige bewijzen hiervan voorlegde, motiveert verwerende partij niet waarom deze voorwaarde niet vervuld zou zijn in casu.

In dezelfde zin lijkt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het attest van onvermogen dat verzoeker voorlegde. Verzoeker legde bij zijn aanvraag een attest van de Marokkaanse overheid voor waaruit blijkt dat hij in de periode voorafgaand aan de aanvraag, nl. 2017-2018, geen enkele inkomsten had in Marokko, (stuk 4)

Verwerende partij lijkt dit stuk te negeren en stelt in de bestreden beslissing onterecht dat de "aangehaalde staat van onvermogen en onafhankelijkheid worden echter niet gestaafd door enig objectief stuk".

Verwerende partij houdt geen rekening met alle documenten die in het kader van de aanvraag gezinshereniging door verzoeker werden voorgelegd. Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 47/1 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, en in het bijzonder artikel 47/1, 2°. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

2.7. Uit de bijlage bij de nota met opmerkingen van de verwerende partij (nota met opmerkingen, bijlage 1) blijkt dat verzoeker zich op 28 december 2018 aanbood bij het stadsbestuur van Antwerpen met het oog op een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn zus, die Nederlands staatsburger is. Uit het aanvraagformulier blijkt duidelijk dat verzoeker dit aanvraag *“in zijn hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*, zodat hij niet kan worden gevolgd waar hij in zijn middel beweert dat hij zijn aanvraag op grond van artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker dit aanvraagformulier heeft ondertekend, zodat mag worden verondersteld dat hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan.

2.8. Bij die gelegenheid legde verzoeker volgende stukken neer: 1) een kopie van zijn paspoort, 2) een kopie van zijn geboorteakte, 3) een kopie van de geboorteakte van zijn zus, 4) een aantal facturen van SportsDirect, Nike Factory Store en C&A, 5) medische documenten betreffende verzoeker, zowel uit Marokko als uit België, 6) ziekenhuisrekeningen, 7) rekeningen van de apotheker, 8) rekeninguittreksels van de ING-rekening van de zus van verzoeker en 9) afschriften van betalingen via Western Union ten behoeve van verzoeker in Marokko.

2.9. Verzoeker beweert in zijn eerste middelonderdeel dat zijn aanvraag werd afgewezen onder verwijzing naar artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, terwijl de beslissing niets vermeldt over artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet. Uit het aanvraagformulier (bijlage 19ter), noch uit de neergelegde stukken kan ondubbelzinnig worden afgeleid dat verzoeker een aanvraag deed in zijn hoedanigheid van familielid dat *“wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt (behoeft)”*. Uit de stukken die verzoeker ter stoffering van zijn aanvraag had neergelegd, blijkt dat verzoeker zowel in Marokko als in België medische verzorging genoot en dat zijn zus een aantal medische kosten op zich heeft genomen. Verzoeker toont niet aan dat deze stukken een duidelijke bevestiging zouden bevatten van het gegeven dat hij *“wegens ernstige gezondheidsredenen”* absoluut persoonlijke verzorging door zijn zus zou behoeven, zoals omschreven in artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet.

2.10. In zijn middel beweert verzoeker dat hij een begeleidend schrijven bij zijn aanvraag had gevoegd, waarin hij ook melding zou hebben gemaakt van artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet (verzoekschrift, bijlage 2). De Raad stelt vast dat verzoekers bewering niet wordt ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat dit document daadwerkelijk zijn aanvraag zou hebben vergezeld.

2.11. Waar hij stelt dat het aan de gemachtigde van de minister toekwam om de aanvraag ambtshalve te beoordelen in het licht van artikel 47/1, 3°, van de vreemdelingenwet, gaat verzoeker eraan voorbij dat het *in casu* om een aanvraagprocedure gaat, waarbij de bestuurde zelf duidelijk dient aan te geven in welke hoedanigheid hij zijn aanvraag indient, tenzij dit overduidelijk uit de stukken zou blijken hetgeen te dezen niet het geval is. Verzoeker mag zijn eigen verantwoordelijkheid in het kader van een aanvraagprocedure niet afwentelen op het bestuur. Bijgevolg kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij oppert dat de beslissing op dit punt een motiveringsgebrek zou vertonen.

2.12. In zijn tweede middelonderdeel beweert verzoeker dat het onderzoek in het licht van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet onzorgvuldig is gebeurd omdat niet zou zijn gemotiveerd over stukken waaruit volgens hem zou blijken dat hij reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn zus toen ze beiden nog in Marokko woonden (verzoekschrift, bijlage 3), noch over stukken waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen was in Marokko (verzoekschrift, bijlage 4).

2.13. Op basis van de gegevens uit het administratief dossier en de nota met opmerkingen van de verwerende partij merkt de Raad op dat verzoekers betoog inzake de onzorgvuldigheid feitelijke grondslag mist. Uit de beschikbare informatie (administratief dossier + nota met opmerkingen, bijlage 2) blijkt immers dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag enkel de in punt 2.8. opgesomde stukken had neergelegd ter stoffering van zijn aanvraag. Naar aanleiding van haar nota met opmerkingen heeft de verwerende partij dit trouwens uitdrukkelijk bij het loket vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen nagevraagd (nota met opmerkingen, bijlage 3).

2.14. De gemachtigde van de minister verwijst in zijn beslissing naar artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de beslissing worden de betalingen via Western Union besproken en wordt overwogen dat “deze geldstorting (..) te beperkt en te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”. Daarnaast wordt vastgesteld dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens (niet) blijkt (...) dat betrokkene onvermogen was, en op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud. Uit het voorgelegde medische verslag dd. 31.07.2018 blijkt dat de referentiepersoon verklaarde dat betrokkene 'alleenstaande en moederziel alleen (is) in Marokko' en niet voor zichzelf kan zorgen. Deze aangehaalde staat van onvermogen en afhankelijkheid wordt echter niet gestaafd door enig objectief stuk. Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratief dossier dat betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 05.02.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat hij wél economisch actief was, zijnde in de sector van de 'mode/cosmetica'.”

Betreffende de aankoopbewijzen en de medische documenten stelt de gemachtigde van de minister het volgende:

“- aankoopbewijzen op naam van betrokkene dd. 07.04.2017, 23.05.2017, 30.06.2017, 19.08.2017 en 25.07.2018: uit deze gegevens blijkt geen betaling door de referentiepersoon, noch is het uit geheel van de beschikbare gegevens van het voorgelegde reispaspoort afdoende duidelijk dat betrokkene ten tijde van de aankoopbewijzen dd. 07.04.2017, 23.05.2017, 30.06.2017 en 19.08.2017 effectief in ons land verbleef.

- medische verslagen op naam van betrokkene dd. 12.07.2017 en 13.07.2017; bijbehorende facturen (Marokko)

- geschiktheidsattest ddrM07.2ö;t8 op naam van betrokkene met bijbehorend getuigschrift voor verstrekte hulp; diverse aankoopbewijzen apotheek; diverse medische verslagen en facturen ZNA met bijbehorende betaalbewijzen waaruit blijkt dat de referentiepersoon instond voor deze betalingen: deze; gegevens hebben betrekking op de situatie in België”

Vervolgens stipt de gemachtigde van de minister het volgende aan:

“Er diént allereerst opgemerkt te worden dat de referentiepersoon officieel sedert 17.02.2015 in België verblijft, Van een {dreigende}; schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land: van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28; 12.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in: het land van herkomst ten; laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de référentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert december 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon- Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op één actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

2.15. In zijn middel gaat verzoeker niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van een tiental stortingen van beperkte bedragen via Western Union gedurende een viertal jaren te oordelen dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn zus of reeds deel uitmaakte van haar gezin. De gemachtigde van de minister kon op grond van deze vaststellingen rechtsgeldig concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde gegevens over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij, noch over “*de middelen tot schorsing*”, die door de verzoekende partij in een apart onderdeel van haar verzoekschrift werden aangevoerd.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat zodat het betoog dat deze een einde zou maken aan het familieleven van verzoeker feitelijke grondslag ontbeert.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN